

2006
Nr 7



LUGU VANAST
KUULUTUSTULBAST

KUS ON LAPSE
HÜPPAMISKOHT?

PÜUJUTUVÕISTLUSE
VOIDULOOD

TEE
LENDAV TALDRIK



Juulis

valmivad maasikad!

Käes on juuli – suve kõige soojem kuu. Nüüd tasub metsas ja heinamaal käies silmad lahti hoida, sest on vägagi tõenäoline, et rohu seest võib leida maasikaid. Ning kui need juhtuvad parajalt punased olema, siis ei tasu neid üles korjata jätta, sest maasikad on teatavasti oi-oi kui maitsvad!

Maasikamarju on tore süüa mitut moodi – kas niisama paljalt, suhkruga, jäätisega või hoopis vahukoorega. Eriti maitsvad on maasikad suhkruga ja piimaga. Suhkruga piima maasikate valmistamiseks läheb sul vaja peotäit marju (soovitavalt enda korjatud metsmaasikad, aga kõlbavad ka poest või turult ostetud aedmaasikad), tassitäit piima ja paar lusikatäit suhkrut. Pane suhkur ja maasikad tassi. Nüüd suru maasikad lusikaga katki (aga mitte liiga lõdiks), sega suhkruga, vala peale piim ning ongi mõnus magustoit valmis! Seda saab süüa lusikaga nagu jogurtit või juua kõrrega nagu kokteili. Kõrrega variant on selles mõttes lahe, et siis

saab maasikaid kõrre otsa imeda ja sellega suhu torgata. Head isu!



TÄHEKE

Jutumull, jutumull

Juunikuu jutumullimängus küsisime, mida ütleb laternaga jaaniuss taskulampi käes hoidavale inimesele. Vastuseid tuli palju. Aitäh kõigile mängus osalejaile!

Võiduvastuste saatjad on Triinu Läst ja Renno Tamtik. Auhindadeks on seekord Hannele Huovi raamat „Urbo, Turbo ja Ihvahvaa“ kirjastuselt Varrak ja emadest kirjanike loodud „Hääd ööd! Emade õhtujutte“ Ajakirjade Kirjastuselt. Ergutusauhind, milleks on Tähekeste padi, läheb Triin Valdmaale. Palju õnne!



Võiduvastused

Jaaniuss ütleb: „Mina ei tule sinuga öösel kalale, ema ei luba!“

Triinu Läst (9 a), Tallinn

Jaaniuss ütleb: „Kas sa pole enne roomavat laternat näinud või?“

Renno Tamtik (9 a), Orissaare

Ergutusauhind

Jaaniussike ütleb: „Kas tulid sõnajalaõit otsima?“

Triin Valdmaa (8 a), Jõgeva

Uus jutumull

Juulikuu jutumullipildil suvitavad kaks kassi rannas. Nad on mõlemad parajalt päevitunud ning rahulolevad. Paistab, et vanakassi poja ke plaanib ujuma minna. Mida ütleb kassiisa evelil kassipojakesele?

Ootame sinu vastust 20. augustini meiliaadressil taheke@taheke.ee või lahtisel postkaardil aadressiga Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn. Vastusele lisa KINDLASTI oma nimi, vanus ja aadress!

Auhindadeks on Tove Appelgreni kirjutatud raamat „Vesta-Linne, kohe voodisse!“ kirjastuselt Tea ja „Minu Atlas“ kirjastuselt Valgus. Uus jutumull ilmub septembrikuus.



Mida lapsed vanasti suvel tegid

Suvised päevi on võimalik veeta mitu moodi. Võib minna maale suvilasse või vanaema juurde. Võib matkata perega mööda Eestimaad või reisida välismaale. Võib ka lihtsalt päevad läbi diivanil lesida ja telekat vahtida.

Nii on see tänapäeval, kui inimesed enamasti just suvisel ajal töölt puhkuse võtavad. Ennevanasti olid asjad pisut teisiti. Siis elas suurem osa peredest maal taludes. Suvi oli see aeg, mil talus oli hästi palju tegemist. Loomadele oli vaja heina teha, aias peenraid rohida ja põllult vilja koristada.



oma lehmadele hea kuningas olema. Loomi ei tohtinud kiusata ei siis ega ka tänapäeval.

Kõige suurem võimalik oht kuningriigile oli hunt. Hundist räägiti hirmsaid lugusid. Karjalaps kartis teda rohkem kui kõige koledamat tonti. Õige vanadel aegadel pelgasid inimesed isegi hundi nime välja öelda, arvates, et hunt võib kuulda ja kohale ilmuda. Hundi kohta öeldi siis hoopis hallivatimees või võsavillem.

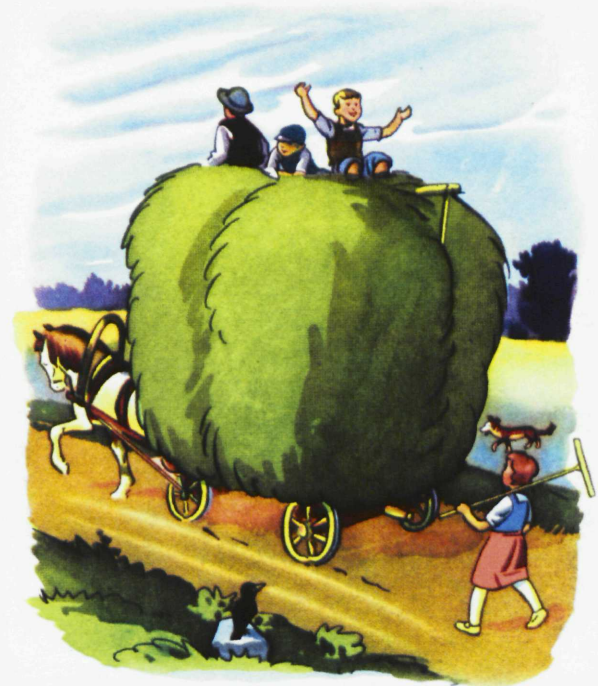
Ega hunt suviti väga tihti koduloomi kimbutama tulnudki. Kuid kui juhtus selline hirmus asi, et kuri kiskja tõesti karja ligi kargas, siis pidi karjapoiss kõva kisa tegema ja koer haukuma, et külainimesed teaksid appi tulla hallivatimeest ära ajama.

Piret Raud



Lapsed aitasid jõudumööda suuremaid inimesi. Oli üsna tavaline, et pere noorimad saadeti näiteks karja hoidma. See tähendas seda, et laps tõusis hommikul väga vara üles ja läks koos talu lehmadega karjamaale või metsaservale, kus kasvas hea rohi, mida loomadel oli mõnus nosida. Seal veetis ta lehmade seltsis terve päeva. Karjalapse ülesandeks oli vaadata, et lehmad putku ei pistaks või metsa ära ei eksiks. Harilikult oli karjapoissil kaasas karjakoer, kes aitas lapsel lehma sõna kuulama panna.

Et igavus peale ei tuleks, võttis karjapoiss iga-suguseid asju ette. Näiteks meisterdas endale kada ehk ragulka ja harjutas kivide või kädidega vastu puud täpsuselaskmist. Tore oli ka kuningamäng. Kui karjapoiss kujutles, et ta on kuningas ja et lehmad on tema alamad. Koer sai endale harilikult kindralirolli. Puuroikast võis laheda mõõga meisterdada ja mõni suurem kivi sobis hästi kuningatrooniks. Karjapoiss pidi



ILMAR TRULL

Plekid

JUHTUS NII, ET MÄNGUHOOS
ÜPRIS LAIALI LÄKS MOOS.

NÜÜD ON MINU PÜKSTEL PLEKID,
PLEKID KARDINAL JA TEKIL.

KAMPSUN MOOSIGA ON KOOS,
RINNA PEAL ON MOOSIST ROOS.

MOOSIGA ON KOOS KA PLUUS,
ÄSJA PESTUD, PÄRIS UUS.

VAHEL IKKA VEIDI MÄÄRIB
MÕNI ÜRITUS, MIS VÄÄRIB

KORDA SAATMIST, EHKKI RÕIVAD
TÄITSA MUSTAKS SAADA VÕIVAD.

PÄIKESEL KA ON JU PÄIKESEPLEKID.
NEED POLE SUGUGI VÄIKESED PLEKID.

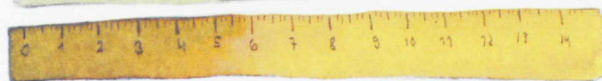
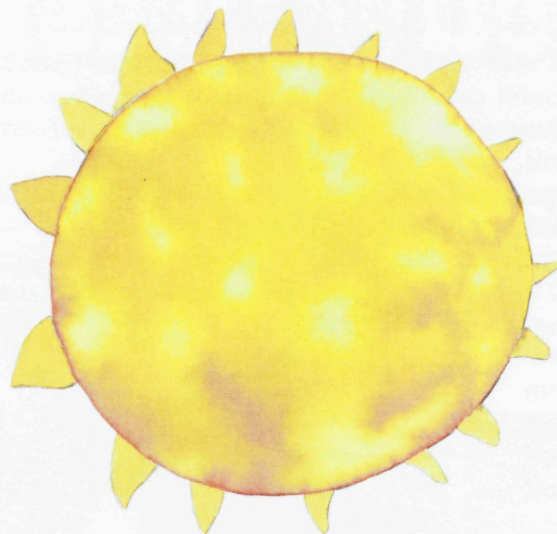
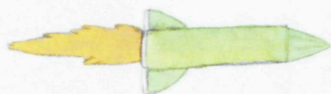
ILMAR TRULL

Vari

OLEN ALLES VÄGA VÄIKE,
TÄITSA NAGU PÄKAPIKK.
HOMMIKUL, KUI TÕUSEB PÄIKE,
ON MU VARI VÄGA PIKK.

HILJEM, KUI ON PÄEVA HARI,
ÜSNA LÜHIKE ON VARI.
PÄEVAL KÕRGEMAL ON PÄIKE,
SESTAP ONGI VARI VÄIKE.

AGA PIMEDUS ON KOLE.
PIMEDAS MUL VARJU POLE.



MILVI PANGA

Teeviit ja matkasell

“MINE SIIT,
MINE SIIT!”
LAHKELT SOOVITAB
TEEVIIT.

“PALJU TÄNU!
MINA, PRIIT,
TOETAN TURJA,
VÖTAN PRIILT.”



WIMBERG

Uljas reisulaul vabasse loodusesse

PIMM-PÖMM!
JEHUU, AJEE!
TULGU IGA JÖMM
NÜÜD REISULE!

TRINN-TRÖNN!
IHHII, JAJAA!
TULGU IGA PÖNN
NÜÜD MATKAMA!

LAS PÄIKE SULLE SILMA
NII VAHVALT KÕÖRITAB!
JA KUULA, KUIDAS LAULU
LIND OKSAL LÕÖRITAB!

EI OLE PAHA TUJU,
EI OLE KUSKILT AI –
SEST VÄRSKE ÕHK ON TORE
JA KÕIGILE TEEB PAI!

PIMM-PÖMM!
JEHUU, AJEE!
TULGU IGA JÖMM
NÜÜD REISULE!



Joonistanud PIRET RAUD

HEIKI VILEP

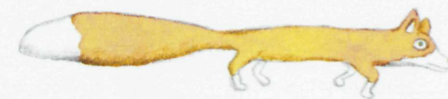
Autoga maale

KUI ÜKSKORD MAALE SÕITSIME
SIIS JUHTUS VEIDRAID ASJU
MA MÕISTSIN – ERINEVALT NÄEVAD
INIMESED ASJU

KUI HIRVEKE LÄKS ÜLE TEE
SIIS ISSI SÜGAS KÕHTU
NÄE, MAITSEV PRAAD VÕIKS OLLA SEE
MEIL LÖKKE ÄÄRES ÕHTUL

SIIS JOOKSIS AASAL REBANE
JA EMME KOHE KILKAS
NÄE, TÄITSA ILUS KOHEV KRAE
SEAL METSA POOLE SILKAB

JA PUNKTI PANI VÄIKEVEND
KES TEE PEAL PILPAID NÄGI:
NÄE, BURATINO JOOKSNUD SIIN
ON SÕIDUKI EEST LÄBI



REET BOBÕLSKI

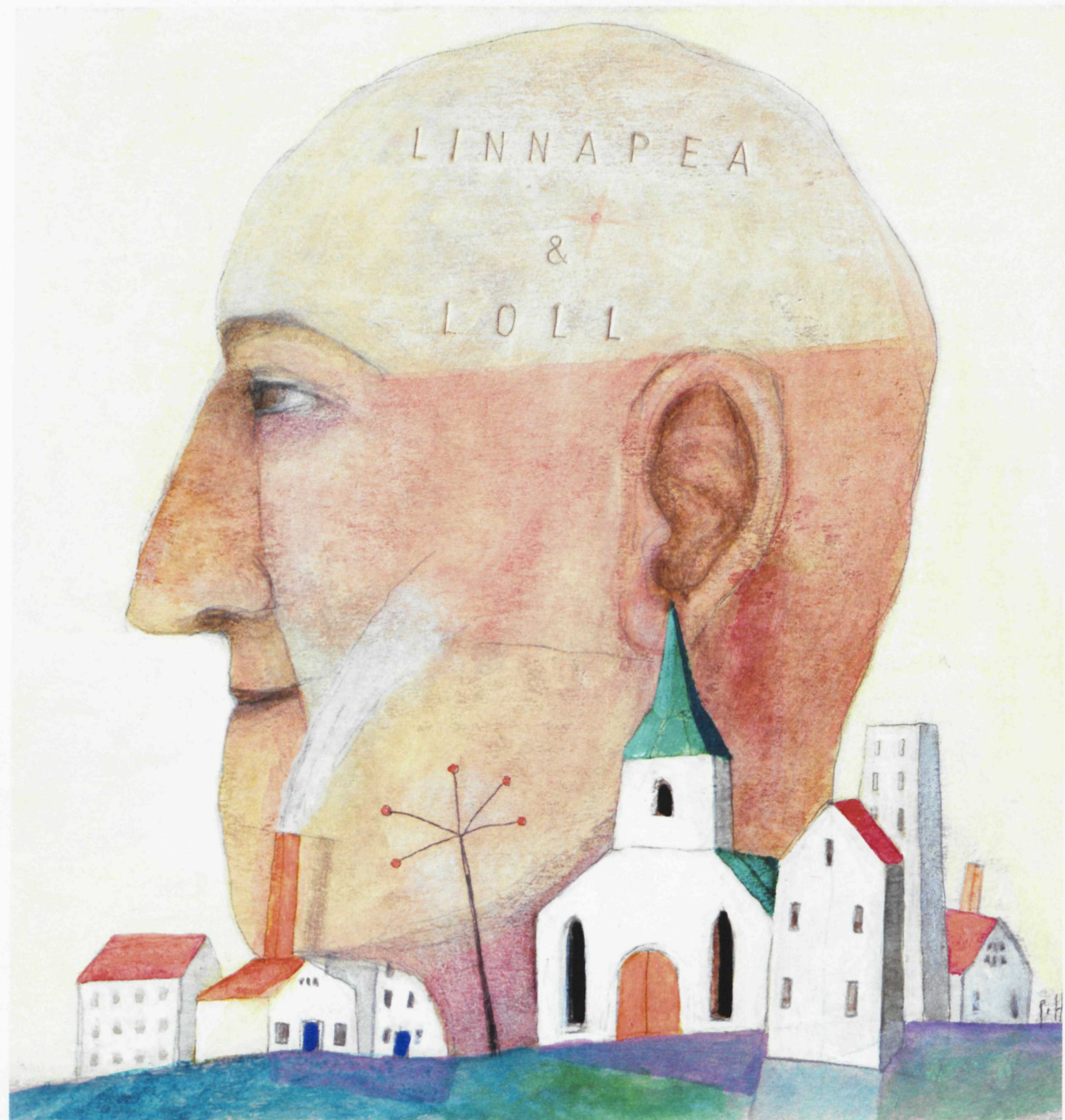
PEAASI ON MITTE PEAD KAOTADA

Vaikses äärelinnas, peaaegu linna piiri peal elas linnapea. Üle kõige armastas linnapea tööd teha ehk siis linna pidada. Tööd rabas ta koguni nii palju, et see kohati tal kergelt üle pea kasvas. Kuid ega ta sellest veel pead norgu lasknud! Vastupidi! Püstipäi asus ta kohe probleemi lahendama. Kui ta midagi pähe võttis, siis selle tegi ta ka teoks.

Rahvas oli oma linnapeaga igati rahul. "See on alles peaga poiss!" ütles üks. "Ta on üks meie linna helgemaid päid!" leidis teine. "Küll meie linnapea on ikka kavalpea," kiitis kolmas.

Mõnikord juhtus aga siiski, et linnapea kaotas pea. Näiteks täna, kui abilinnapea teda vaidlushoos lollpeaks nimetas. Linnapea oli siis nii solvunud, et nuttis oma kabinetis koguni peatäie. Oleks teda tainapeaks või puupeaks või põikpeaks nimetatud, oleks ta selle veel üle elanud. Aga lollpea oli liig mis liig! Linnapea tundis, kuidas pahameel temas pead tõstis. Koraks tuli tal isegi mõte haarata sulepea ja peaministrile kaebekiri kirjutada. Kohe leidis ta aga, et nii ei sobi teha. Linnapea sügas oma paljast pealage, näris sulepea otsa ja tundis, et ta elu on pea peale pööratud. Mida küll teha? Ega ta mõni pealekaebaja ju polnud! Heast peast ei hakka ju teise peale kaebama... Suurest peamurdmisest sai linnapea isegi peavalu ja peapöörituse. Lõpuks leidis ta, et kõige parem on teha abilinnapeale üks korralik peapesu!

Üle pea ja kaela ei otsustanud linnapea kunagi midagi. Lõpuks mõtles ta alati iga probleemi korral midagi head välja, sest pea tal lõikas! Kõige paremad mõtted tulid pähe enamasti siis, kui ta vaikuses omapäi mõtles. Nii tulid väga head mõtted, näiteks siis, kui linnapea õhtul oma voodis lebas, padi mõnusalt pea all, ja und peale ei tulnud. Mõnikord luges ta ka enne uinumist lambaid, teine kord aga hoopis luuletusi, sest neid oli tal väga palju peas. Kui uni hakkas peale tulema, pühkis ta aga kõik mured peast. Kuidas ta seda teha suutis, ei mahu mulle küll kuidagi pähe!



Joonistanud JUSS PIHO

JAAH KAPLINSKI

VANA KUULUTUSTULP

Ühes linnas pargi veeres seisis vana kuulutustulp, selline lai ja ümmargune nagu vana aja kuulutustulbad ikka. Sellel vana ajal oli temasuguseid olnud linnas palju, aga nüüd oli tema ainukesena järele jäänud.

Nii oli kuulutustulbal igav üksi olla. Vahel istusid küll tema otsas tuvid ja varblased, vahel tõstis mõni möödasõrkiv koer tema juures jalga, vahel nühkis hulkuja kass tema vastu oma selga. Inimesed ei olnud teda ka päriselt unustanud: ikka kleebiti tema külge uusi plakateid, ja kuulutusi. Kuulutustulp luges need kõik hooliga läbi. Lugeda ta nimelt oskas ja lugemine oligi tema peamine ajaviide, kuigi seda, mida lugeda, oli vähevõitu.

Kõige huvitavam oli kuulutustulbal kuulata inimeste jutte, kes temast mööda käisid ja vahel tema juurde seisma ja juttu ajama jäid. Nii kuulis ta küll vanaemade pahandamisi ulakate lastelastega, teadlaste arutlusi programmeerimisest ja geenidest ja palju muud.

Ükskord õhtul hilja kõndis kuulutustulba juurde joodik. Ta oli nii purjus, et ei püsinud hästi



jalgel ega näinud pimedas ka eriti, kuhu astub. Nii ei märganud ta kuulutustulpagi enne, kui pörkas temaga kokku. Pimedas tundus talle, et kuulutustulp on sein. Ta tahtis seinast mööda saada, liikus piki seina edasi, aga sein ei lõppenud ega lõppenud, sest tegelikult tuigerdas ta hoopis ümber kuulutustulba. Kui ta oli niimoodi paar tiiru ümber tulba teinud, hakkas tal hirm ja ta hüüdis:

“Appi, appi, mind on sisse müüritud!”

Kuulutustulbal hakkas joodikust kahju ja ta ütles vaikselt, aga selgel häälel:

“Loll, sa käid ümber kuulutustulba, vaata selja taha.”

Joodik vaatas selja taha, nägi eemal laternat, lasi tulbast lahti ja hakkas kõikuval sammul edasi astuma.

“Aitäh sulle, kes sa iganes oled, inimene või vaim või post,” ütles ta.

See oli esimene kord, kui vana kuulutustulp kellegagi rääkis, ja esimene kord, kui keegi talle aitäh ütles. Millest kuulutustulbal oli midugi hää meel.

Joonistanud KALLI KALDE

Lapse hüppamiskoht

Eemme ütleb alati, et ära hüppa meie voodi peal.

Ja issi ütleb alati, et sulle, tüdruk, peaks küll batuudi ostma.

Ma ei saa aru, miks ma enam nende suure voodi peal ei tohi hüpata, kuigi varem olen alati tohtinud. Emme ütleb, et ma olen liiga suureks ja raskeks läinud ja et voodi ei pea niimoodi vastu.

Ma ei ole kindlasti mitte ühe ropsuga liiga suureks ja raskeks läinud, vaid vähehaaval. Aga hüppamise pidin ma täitsa ühe korraga ära lõpetama. Pärast seda, kui voodist kostis RAKSTI! Sellest on hirmus kahju. Emme ja issi voodi vetrub hästi, palju paremini kui minu oma. Pealegi nad ise ei hüppa oma voodis üldse, ainult magavad.

Siis kui mina suureks saan, on mul oma maja. Ja selles majas on suur magamistuba, mis on tervenisti voodit täis. Ja mina ja mu mees ja kõik meie lapsed võime selle voodi peal nii palju hüpata, kui aga jaksame. Kas või terve päeva ja kas või kõik ühekorraga.

Ja õhtul, kui me oleme kõik hüppamisest ära väsinud, võime otse voodisse magama jääda.

Ma ei ütle kunagi oma lastele, et nad ei tohi meie voodis hüpata. Tohivad küll! Ja võivad ka oma sõbrad pärast kooli ja lasteaeda meie voodisse hüppama kutsuda. Ainult kingad peavad nad jalast ära võtma, sest ei ole tore, kui mu padja peal on porine kingajalg.

Aga niikaua, kui ma olen laps ja mul ei ole oma maja ega suurt hüppamisvoodit, peaksid emme ja issi lubama mul oma voodis hüpata.

Nii ma teengi. Salaja. Mõnikord, kui emme ja issi vaatavad telekast uudiseid, küsin mina, kas ma tohin magamistoa väiksest telekast las-



tesaateid vaadata. Issi ütleb, et tohid. Ja emme ütleb, et ära siis hüppa voodis, eks ole.

Siis ma lähen vaatan lastesaadet ja istun nende voodi peal ja põrgatan end tõesti ainult natukene. Siis ma põrgatan natuke rohkem, sest istudes põrkamist ei loeta hüppamiseks.

Natukese aja pärast ma unustan, et ma ei tohi voodi peal hüpata. Siis olen ma juba püsti ja hüppan üles-alla ja vaatan lastesaadet ja ka telekas hüppab üles-alla.

Kuni järsku kostab voodist RAKS! ja RRÄTTS! Ja madrats läheb hüppamise koha pealt lohku.

Emme ja issi on muidugi kohe ukse peal.

"Mis ma sulle just ütlesin!" hüüab emme ja on üsna vihane.

"Nüüd see siis läsksi lõpuks katki," ütleb issi.

"Kus me nüüd siis magame?" Täpselt nagu selles muinasjutus "Kuldkihar ja kolm karu".

Mina ütlen, et emme ja issi võivad minu voodis magada. Siis hakkab emme peaaegu naerma ja ütleb, et see on jah päris hea mõte.

Issi ütleb, et keldris on kindlasti paar lauajuppi, millega ta võiks voodi ära parandada. "Aga nüüd küll lõpeb see voodi peal hüppamine ära ja ostame selle batuudi."

Kohe järgmisel päeval ma saangi batuudi! See on suur ja ümmargune ja sellel on mitu jalga ja sinine äär. Selle peal on peaaegu sama hea hüpata kui emme ja issi voodis. Ma hüppan oma uue batuudi peal terve päeva jutti. Ja terve järgmise päeva ka.

Siis kui mul on oma maja, on seal kindlasti ka tuba, mis on täis batuuti. Sest siis, kui mina ja mu tulevane mees ja kõik meie lapsed kasvame nii suureks ja raskeks, et meie suur voodi ei kannata enam hüppamist, hüppame me kõik hoopis batuudi peal.

Aga niikaua, kui olen laps ja mul ei ole oma maja ega toasuurst batuuti, ajan ma täitsa hästi ka sellega läbi. Muidugi juhul, kui ma võin vähemalt mõnikord harva ka emme ja issi voodis hüpata. Salaja ja tõesti ainult tasakesi.



Kaisukaru vahetab nime

Kaisukaru Toriseja istus lõbustuspargis pingil ja oli täitsa üksi. Juba tükk aega tagasi oli Liisa oma lemmiku pingile istuma pannud ja öelnud: „Toriseja, ma lähen nüüd karuseliga sõitma. Oota mind!“

Kaisukaru ootaski. Ent Liisat ei tulnud ega tulnud. Pingi ümber sagis palju lapsi ja täiskasvanuid. Kõigil oli väga lõbus – lõbustuspargis peabki ju lõbus olema. Kuid Torisejat ei teinud keegi märkamagi. Karu muutus väga kurvaks. Kas tõesti oli Liisa ta suure mängutuhinaga ära unustanud?

Äkki peatus kaisukaru ees pikkade heledate juustega valges kleidis tüdruk.

„Mis su nimi on?“ küsis tüdruk karult.

„Ma ei ütle sulle oma nime, sa hakkad mind kohe narrima,“ mossitas kaisukaru.

„Minu nimi on Keitlyn ja ma luban, et ma ei hakka sind narrima,“ ütles tüdruk.

„Olgu pealegi, kui sa just lubad,“ pomises kaisukaru. „Minu nimi on... Toriseja!“

„Väga meeldiv, nüüd oleme tuttavad,“ naeratas Keitlyn.

Uus tutvus muutis ka kaisukaru veidi rõõmsamaks.

„Mulle ei meeldi, et mu nimi on Toriseja,“ rääkis ta Keitlynile. „Ma pole juba ammu torisenud. Alguses, kui ma Liisa juures elama hakkasin, siis ma tõesti porisesin palju. Liisa oli toona väike titt ja muudkui sikutas ja sakutas mind. Üskord oleks ta mul peaaegu kõrva pea küljest ära tõmmanud. Nii valus oli! Mis mul vaesel muud üle jäi, kui pahandada ja seepeale pandigi mulle nimeks Toriseja.“

„Kas sa nüüd ka veel vahel torised?“ küsis Keitlyn.

„Vahel harva. Ja ainult siis, kui Liisa mind Torisejaks kutsub. Mulle ei meeldi minu nimi ja tege-

likult ei meeldi mulle üldse toriseda,“ kurtis kaisukaru.

„Aga mida sulle teha meeldib?“ oli Keitlyn uudishimulik.

„Mulle meeldib...“ mõtles kaisukaru natuke, „Mulle meeldib kõige rohkem mõmiseda. Öhtuti, kui me voodisse magama läheme, siis ma mõmisen Liisa kaisus hästi kõvasti. Mõmismise peale tuleb Liisal hea sügav uni. Nii ma mõmisingi ta kaisus terve öö. Mõmiseda on mõnus!“

„Aga mis oleks, kui sa võtaksid endale uue nime?“ pakkus Keitlyn. „Näiteks Mõmiseja?“

„Mõmiseja!“ hüüatas kaisukaru. „See on nii lahe nimi!“ Kuid seejärel ta tõsines.

„Kas niimoodi ikka saab?“ küsis ta murelikult. „Niimoodi nime vahetada?“

„Muidugi saab,“ arvas Keitlyn.

„Vaata siis on tore! Mõelda vaid – MÕMISEJA! Sellise nimega ei toriseks ma enam mitte kunagi!“ lubas kaisukaru pühalikult.

„Aga miks sa siin üksinda istud?“ küsis nüüd Keitlyn.

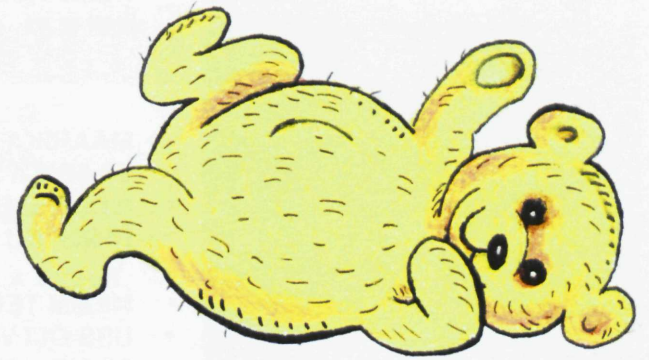
„Minu Liisa jättis mu siia istuma ja läks ise karusselliga sõitma,“ muutus karu taas kurvaks.

„Pole midagi,“ lohutas Keitlyn karu. „Lähme ja otsime ta üles. Kindlasti on Liisagi praegu väga kurb ja otsib sind taga.“

Nad tõusid pingilt ja läksid koos Liisat otsima. Järsku kuulsid nad läbi melu batuudi juurest kellegi nuttu. Ja ennäe – nutja oli Liisa!

Kui Liisa oma kallist kaisukaru märkas, läks ta väga rõõmsaks. Ta kaisutas oma lemmikut kaua. Ka kaisukaru uus nimi meeldis Liisale.

Nüüd olid kõik lõbusad – nii nagu lõbustuspargis olema peabki. Liisa ja Keitlyn läksid üheskoos batuudi peale hüppama ja võtsid Mõmiseja endaga kaasa. Sest mine tea, muidu kaob teine äkki jälle ära.



Joonistanud KADI KUREMA



NALJAD

★ Milline on mesilase öudus-
unenägu?
Olla ihuüksi tarus.

★ Kes elab metsas ja hüüab:
„Uk-uk, uk-uk?“
Kägu, kes istub puu otsas pea
alaspidi.

★ Mis on vastand tuletikule?
Minetikk.

★ Mille poolest on siil ja seep
erinevad?
Proovi end siiliga pesta, siis saad
aru!

★ Mida vihmaussid pühapäevi-
ti teha tavatsevad?
Õngitseda.

★ Kuidas teha vahet, milline on
vihmaussi esimene ja milline
tagumine ots?
Eks kõdista teda keskpaigast, siis
näed, kumb ots naerma puhkeb.

★ Konnal seisab ees käik foto-
graafi juurde. Ta tahab pil-
di peal kangesti ilus välja näha ja
on mures oma suure ja inetu suu
pärast.

„Kui tahad, et su suu pildil väike
ja mopsis paistaks, siis ütle pil-
distamise hetkel „moos!““ soovitab
sõber konnale. „Sedaviisi tõmbub
suu torru ja sa näed ütlemata kena
välja.“

Konn jätab hea nõuande meelde ja
läheb pildistama. Fotograaf paneb
konna istuma, sätib valgust ja kru-
tib kaamerat. Siis saabub otsustav
hetk ja fotograaf pildistab.

„Džemm!“ ütleb konn julgelt ja ta
suu venib kõrvuni.

HEIKI VILEP

Elfriide



- MAARIKA ÜMBRIKKU PISTIS VAARIKA
- VAARIKA SEES ELAS TILLUKE USS
- MEMMELE VAARIKA SAATIS MAARIKA
- ÜMBRIKU ÄRA VIIS VÄIKENE JUSS
- MEMM TEGI ÜMBRIKU LAHTI JA NÄGI
- USS OLI VAARIKA SÖÖMISEST PAKS
- PEA OLI MUST TAL JA MEMMELE VAATASID
- ÜMBRIKUST OTSA TA SILMAKEST KAKS
- MEMM PANI USSILE NIMEKS ELFRIIDE
- PAKKUS TAL SUKRUVETT, JUTUSTAS LOO
- PANI TA KENASTI SUVISELT RIIDE
- LÖBUS NÜÜD OLI SÕBRANNAGA KOOS
- JUSSILE ÜTLES, ET TÄNAGU MAARIKAT
- OLIGI IGAV TAL ÕHTUTI SIIN
- NÜÜD NAD ELFRIIDEGA NÄSIVAD VAARIKAT
- ÜKSINDUS ENAM EI OLEGI PIIN



AUSTRALIA

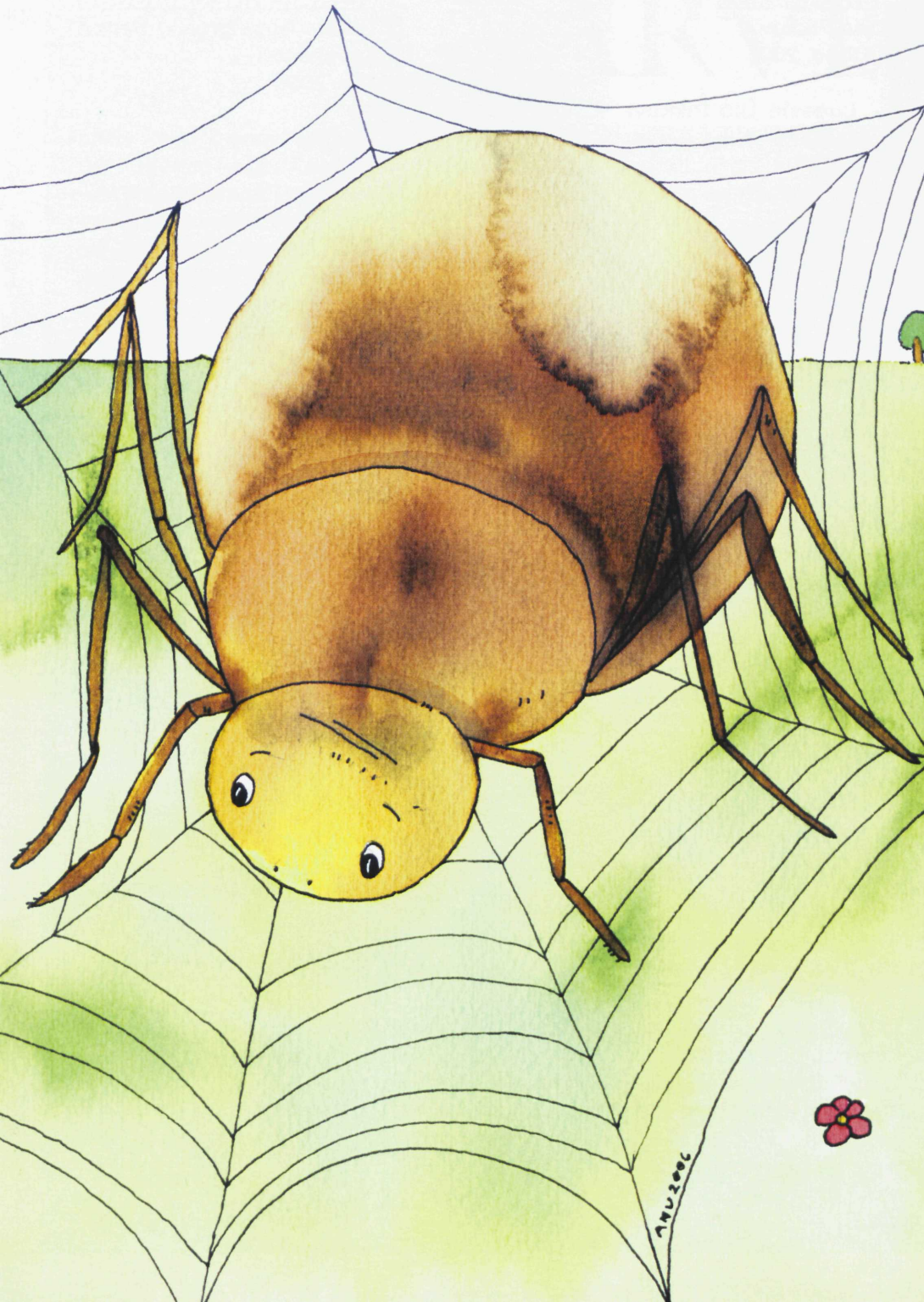
WIMBERG

Udobergi uss

- HOMMIKUL VIRGUS,
- AJAS END SIRGU
- UDOBERGI USS.
- MIDAGI OLI LAHTI TEMAGA –
- HÜVASTI JÄTTIS ISA-EMAGA,
- TÜHJAKS SÕI KOGU PUDRUPOTI,
- ASJU TÄIS LADUS SELJAKOTI,
- JA SIIS LÄKS
- JA LÄKS
- LÄKS
- OTSE AUSTRALIASSE!



Joonistanud ANU KALM



WIMBERG

Ämblik olla tore on!

ÄMBLIK OLLA TORE ON,
LAUSA IMEHEA –
RIPPUDA VÕIN ALLA LAEST,
ALASPIDI PEA.

MIND ON HÄSTI MÄRGATA
LOOMARIIGIS – SEST
AINULT MUL ON KAHEKSA
VÄIKEST KOIVAKEST!

PÄEVAD LÄBI VÕRGUS END
VAIKSELT KIIGUTAN,
VAHEL HARVA RINGI KÄIN,
JALGU LIIGUTAN.

TEIE VANNI TUJUS HEAS
TULEN HULLAMA.
SEAL MUL MEELDIB – ÄRA EI
TAHA TULLA MA!

WIMBERG

Sipa-sapa ämblik

SIPA-SAPA ÄMBLIK ÕUES
JALUTAMA JUHTUS,
AGA ÄKKI TULI VIHMA JA
LOMPI TEMA UHTUS.

ENT SIIS PUGES PÄIKE PILVEST,
LOMPI KUIVATAS –
SIPA-SAPA ÄMBLIK SAI NÜÜD
JALUTADA TAAS!



NALJAD

„Emme, ostame ahvi!“
„Mis sa nüüd, Jukuke! Mõtle ise, mida me talle süüa anname?“
„Ostame ahvi loomaaiast – seal on ju sellised loomad, keda on keelatud toita!“

„Vihmauss läheb porgandi-
peenra peale jalutama ja
märkab järsku teist vihmaussi mul-
last välja vingerdamas.
„Tere, söber!“ ütleb ta võõrale vii-
sakalt. „Kas pole kena suvepäev?“
„Rooma aga edasi!“ poriseb teine
vihmauss pahaselt. „Ma pole su
söber, vaid sinu tagumine ots!“

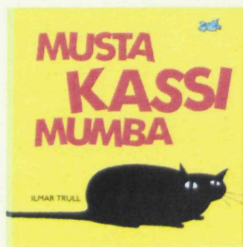
„Mari on loomaaias ja loeb
sebraaediku küljes rippu-
vat silti:
„Ettevaatust, värskelt värvitud!“
„Äh, kuidas petavad!“ pahandab
Mari. „Ja mina mõtlesin, et need
tribud sebra peal on ehtsad!“

„Miiks on elevanti nahk nii
kortsus?
Sest tal pole triikrauda.“

„Mis on koalade lemmik-
jook?
Koka-koala.“

„Mis tekib jaheda ilmaga kuke
ihule?
Kananahk.“

„Väike Mats läheb läbimärga-
de juustega söögิตупpa ema
juurde.
„Oh, Matsike!“ hüüatab ema. „Ma
olen täitsa nõus, et su kuldkala
on hiigla nunnu, aga kas sa tõesti
pead talle igal õhtul head-ööd-musi
tegema?“



MUSTA KASSI MUMBA
Ilmar Trull
Eesti Ekspressi Kirjastus,
2006

Mulle meeldivad Ilmar Trulli luuletused. Varem olin lugenud tema teisi luuletusi raamatust "Iseloomuga loom". Nüüd lugessin huviga ka "Musta kassi mumba".

Mulle meeldivad Ilmar Trulli luuletused, sest nad on naljakad. Luuletuste tegelased käituvad imelikult. Näiteks luuletuses "Kass kala" otsib kass pesukaunist kala, aga püüab särje asemel kinni märja särki. Luuletuses "Koera ilm" läheb öde öue ja hakkab seal haukuma ja luuletuses "Idüll" räägib onu Leo mobla asemel voblaga. Kõige huvitavamad on luuletused kiviajast.

Selle raamatu pildid on samuti Ilmar Trulli joonistatud. Inimesed ta piltidel on natuke kiilakad ja rõõmsate nägudega. Ta joonistab ka palju loomi. Mulle meeldivad eriti riietega loomad – torukübaraga konn, pükstega siga ja kaabuga sinine lind.

Siis kui mul midagi teha pole, loen hea meelega Ilmar Trulli raamatut. Tema luuletused teevad mind rõõmsaks.

Paul Kalda (6 a), Tallinn



UNERAAMAT
Ülo Pikkov
Athos, 2006

Lugesin Ülo Pikkovi "Üneraamatut". Selles raamatus on pildistatud taevast ja pärast joonistatud pilvedele lamba pead ja jalad. Ma olen ka ise vaadanud, et pilved on nagu lambad. Raamatus on 32 pilvelammast, kelle juures on väikesed luuletused.

Lugesin seda raamatut oma 2-aastasele vennale, kes võrdles, milline lammas on suurem, milline väiksem. "Üneraamat" on kirjutatud selleks, et lambaid lugedes uni peale tuleks. Ma väsisin raamatut lugedes rohkem ära kui mu vend. Kui ma talle seda juba kolmandat korda ette lugessin, proovisin sõnu muuta. Nii oli päris lõbus!

Proovisime raamatust ka numbreid õppida. Raamatut sirvides märkasin lehtede nurkadesse joonistatud piltidest multikat, kus televiisori sisse joonistatud öökull seebimulle puhus.

See raamat on päris tore. Lisaks naljakatele piltidele ajab autor raamatu lõpus lammaste lugemise meelega sassi.

Riste Kaaret (9 a), Lagedi



VESTA-LINNE JA NUUSU
Tove Appelgren, Sanna Savolainen
Tea, 2006

Vesta-Linne on väike tüdruk nagu minagi. Temast on ilmunud kolm raamatut ja viimases sai ta endale koera. Minul on ka koer, tema nimi on Süsi.

Vesta-Linne koera nimi oli Nuusu.

Tegelikult on elu koos koeraga natuke raske. On vaja iga päev jalutamas käia ja talle süüa anda. Muretsemist on küllaga. Vaatamata sellele otsustas Vesta-Linne suur pere majja kutsika võtta.

Alguses olid kõik väga õnnelikud. Kutsikad on üldse kohutavalt armsad. Kui nad sulle võtta, siis kuuled, kuidas väikese looma süda tuksub vastu sinu rinda. Nad on pehmed ja naljakad. Vesta-Linne oli tubli perenaine oma Nuusule. Aga ühel päeval tuli üks nii tõsine mure, et pisaraid ja nuuskamist oli palju. Neile, kes pole seda raamatut veel lugenud, võin öelda – kus häda kõige suurem, seal abi kõige lähem.

Ja elu koeraga on ikkagi võrratu.

Linda Nõmmik (7 a), Tallinn



KÄRU-KAAREL
Kristiina Kass
Tiritamm, 2006

Lugesin raamatu kiiresti läbi, sest see oli huvitav. Tegelasel olid naljakad nimed: Käru-Kaarel, Vana Juust, Härra Toru jne. Peategelane Kaarel oli erakordselt vaene ja tal ei olnud isa. Aga ta oli heasüdamlik, töökas ja abivalmis. Ma arvan, et Kaarel oli umbes minu-

vanune poiss, aga ta tegi juba tööd. Tänapäeval ei tee minuvanused lapsed tööd, et raha teenida. Kaarel teenis raha ja säästis seda, et oma emale uus jalgratas osta. Järelikult oli ta väga lahke ja abivalmis poiss.

Ühel päeval kohtas ta poissi, kelle nimi oli Tõnis. Tõnis oli jõukast perest, aga täiesti laisk ja ebaaus pealekauba. Ta oli nii kade ja ahne, et ta võttis pettusega Kaarli enda teenitud raha ära. Aga õnneks tuli see välja ja ta sai oma isa käest karistada ning Kaarel sai oma raha tagasi. Hiljem sai Kaarel endale palju parema sõbra – koera, kelle nimeks pani ta Käru.

Kõigil minu sõpradel on ilusad jalgrattad. Aga kui Kaarel endale kasutatud ja kulunud ratta sai, mis oli pealegi veel tüdrukute oma, oli ta nii rõõmus, et arvas, et ta on maailma kõige õnnelikum laps.

Kaarel oli julge, aus ja vapper. Ma ise ei tunne palju selliseid poisse. Ma tahaks endale sellist sõpra nagu Käru-Kaarel.

Selles raamatus on armsad pildid ja see on just mugava suurusega, et käes hoida ja voodis lugeda.

Rodny Reeder (7 a), Võru

JÄRVEKAUR

Rahvakeeles: kakerdaja, kakar, kakker, kakerjas, kakrekas, kakerlane, kakara, kakardaja, kaul, aur, kõvakael, põhjahani, persu, päitshärg.

Eestis on järvekaur läbirändav linnuliik (3000–5000 isendit). Meie rabades on ta väga harv pesitseja (10–15 paari). Järvekaur kuulub kaitstavate liikide II kategooriasse.

Ühel hilisel õhtul heliseb mu mobiiltelefon:

„Tere! Mina olen Raivo, sa tead mind küll. Vaata, mul on sulle üks säherdune kiire jutt: Valgamaal, Örus on praegu ühe mu tuttava inimese õue pääl üks maru imelik lind maas. Istub ja kuulab ja ligi ei lase, kes ligemale ronib, see saab kohe nokaga. Igavene äge tegelane. Pererahvas helistas mulle ja tahtis teada, et kes too imelik lind on. Nad polevat sellist elukat siamaani veel maa peal näinud! Mina ei oska neile tolle koha päält midagi vastata, nüüd ma siis helistangi sulle ja küsin sinu käest.

Lind ise on pardist suurem, pika terava nokaga, halli peaga ja muidu üleni musta-valgekirju. Teist päeva juba kakerdeb Öru inimeste hulgas ringi, aga lendu ei lähe. Äkki on tal midagi viga? Üks poisike olevet teda küla pääl kepiga toginud...“



Pildistanud OLEV MERIVEE

Kell 22.30 oleme juba Örus ja pöörame õige talu õuele. Pererahvas on väljas ja ootab meid juba.

Selleks imelikuks linnuks osutub murul lebasklev uhke rüüga järvekaur. Esmapilgul ei paista linnul viga midagi olevat, aga

millegipärast on ta siin, lamab ja jälgib meid kahtlustavalt ja tähelepanelikult. Selge see, et asi pole õige!

Helistame Nigula metsloomade turvakodu perenaisele Kaja Kübarile, et nii ja naa, et meil siin Örus kükitab talu õuel üks

järvekaur, ära ta minna nagu ei taha või ei saa. Mis teha? Anna head nõu!

Nigulast saame täpse edasise tegutsemisplaani – lind tuleb mässida riide sisse, võtta kaenlasse ja mõne järve kaldal lasta. Järvekauridega juhtuvad vahel sääraseid lugusid, et nad on maas ja ei saa enam lendu. Nad vajavad pikka veestardirada, muidu pole lendutõus võimalik. Örus sellist veepinda pole. On vaid kraav selle talu juures, kus lind kükitab. Ju ta seal oma valearvestuse tegigi.

Teemegi siis nii, nagu soovitati, ja jätame pererahvaga hüvasti, istume autosse, kaenlas mitte eriti rahulik järvekaur.

Soontaga paisjärve juures peatume. Laseme kauri järve kaldal vabadusse. See tegelane haarab kiiresti nokaga mu püksisäärest ja sikutab mõnuga. Siis on ta juba järvel ja sukeldub sulpsuga. Mõni aeg hiljem tõuseb kaur veepinnale juba kaldast hoopis kaugel ja kohe sukeldub ta uuesti. Ja siis veel ja veel. Meile tundub, et selle lendutõusmisega pole tal hetkel eriti kiiret kuskile. Tal esialgu mure tühja kõhuga.

Tore, et see lugu hästi lõppes! Lahkume.

OLEV MERIVEE



Maikuu Tähekeses kutsuti kõiki lapsi kirjutama lugusid endale armsast puust. Toimetusse saabus üllatavalt palju toredaid jutte ja pilte, millest huvitavamad nüüd avaldame.

Suurematest lastest osutsid parimateks kirjutajateks Karl Sobak ja Sten Lillemägi, kes saavad auhinnaks raamatu „Puud ja põõsad“. Mirjam Vösastele ja Kerlyn Kislale läheb auhinnaks raamat „Metsad ja puistud“. Nemed olid tublimad kirjutajad nooremast vanuserühmast.

Palju Õnne!

Minu puu

Mulle meeldib meie aias kõige rohkem kirsipuu, sest see on ilus ja suur ning kannab peaaegu igal aastal magusaid vilju. Kirsipuu on kõige ilusam siis, kui ta hakkab õitsema, sest siis on puul ilusad valged õied, nii et terve puu on valge.

Jaapanis on kirsipuu rahvuspuu just ilusate õite pärast. Kui meie ootame kirssidelt eelkõige suuri magusaid vilju, siis Jaapanis on see rohkem ilupuu. Seal on aretatud kirsipuid niimoodi, et õied püsiksid võimalikult kaua. Jaapanlased tahavad isegi oma puhkust võtta siis, kui kirsid õitsevad.

Kirsipuudega on ka vaja natuke vaeva näha, sest magusad marjad meelitavad linde. Kirsid maitsevad neilegi. Et ka meile marju jääks, tuleb puule võrgud peale panna enne, kui marjad on punaseks läinud.

Kirsipuu on ilus ka siis, kui marjad on ilusasti punased. Ja kui hästi nad maitsevad! Kirsid on minu lemmikmarjad ja kirsipuu on minu lemmikpuu.

Karl Sobak,

4. kl, Jõgeva ühisgümnaasium



Triin Kaaver, 2. kl,
Jõgeva ühisgümnaasium

Minu puu

Minu puu on pihlakas. See kasvab vanaema juures. Mulle meeldib see puu, sest ta on ilus ja tema otsas on hea ennast peita.

Pihlakas õitseb suve alguses. Tal on väikesed valged õied, mida külastavad putukad. Suvel on pihlakas üleni roheline. Sügisel värvuvad pihlaka marjad

punaseks. Hilissügisel langevad lehed maha. Talvel paistavad okstel lume alt punased marjad, mida söövad siidisabad. Mulle pihlakamarjad ei maitse, sest nad on mõrud. Vanaema ütleb, et pihlakas on õnne toov puu.

Mirjam Vösaste,

2. kl, Jõgeva ühisgümnaasium

Minu puu

Minu puu asub maal vanatädi juures. See on vana hõbedaste lehtedega saar. Kunagi on ta olnud kaheharuline. Aga kas vanadusest või välgust on üks haru umbes kahe



Deivid Drenkhan, 5. kl,
Tõrva gümnaasium



Karli Ribma, 2. kl,
Jõgeva ühisgümnaasium

meetri kõrguselt ära murdunud. Sinna on tekkinud nagu väike iste.

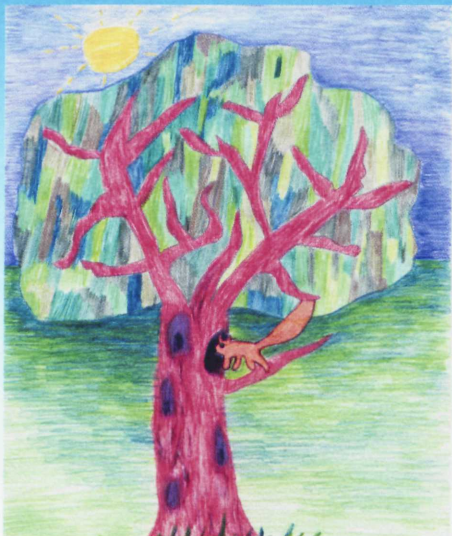
Mulle meeldib seal põlluserval puu otsas istumas käia. Sinna üles on vahel päris raske saada. Eriti siis, kui on sadanud ja puukoor on vihmast libe. Kuiva ja päikeselise ilmaga on puukoor aga mõnusalt soe ja pehme. Suviti ainult sääsed tüütavad.

Kõige mõnusam on seal istuda sügisel. Võtan kaasa õunu, ronin üles, kõlgutan jalgu ja vaatan, kuidas kombainid vilja koristavad. Talvel ma seal eriti ei käi, sest lumi puu all on väga paks ja õhtud lähevad maal eriti ruttu pimedaks. Ja istudes hakkab ruttu külm ka.

See puu meeldib mulle väga ja ma loodan, et temaga nii pea midagi ei juhtu.

Sten Lillemägi,

4. kl, Jõgeva ühisgümnaasium



Riste Kaaret, 3. kl,
Lagedi põhikool

Minu koduõue vahtrapuu

Minu koduõues kasvab kõrge, jäme ja mitmeharuline vahtrapuu.

Kevaditi jälgin puu lehteminekut ja kuulan, kuidas linnud tema võras laulavad. Koos sõpradega mängime tema juures trihvaad ning ronime mööda oksa. Suvel paneb isa vahtrapuu jämedale oksale kiige. Sügise saabudes värvuvad puu lehed kirjuks. Tema lehtedel näeb punast, oranži, kollast ja pruuni. Külmade tulekul valmistub vahtrapuu talveks ning langeb lehed. Siis on minu ülesandeks lehed kokku riisuda. Suures lehehunnikus on koos õe Sirlle ja vend Raigoga tore hüpata ja hullata.

Kerlyn Kisla,
2. kl, Värska gümnaasium

Oma puu

Minu koduõues kasvab vahtrapuu – suur ja tugev. Puu juures on minu lemmikmängukoht. Vanaisa pani puu-okska külge kiige ja redeli, kus ma saan kiikuda ja ronida. Vahtra otsas meeldib ka lindudel olla. Suvel on vahtrapuul palju mesilasi ja tundub, nagu puu sumiseks. Vaher on lehtpuu ja õite pärast on ta väga hea meetaim. Sügisel on vahtrad hästi värvilised – lehed on punase-kollasekirjud. Vahtra viljadest meeldib mulle ninasid teha.

Mulle meeldib see puu väga. Sealt saan ka vihmaga varju. Puud on tähtsad ja neid peab hoidma!

Markus Päll,
2. kl, Jõgeva ühisgümnaasium



Tõnis Liiva, 3. kl,
Juurikaru põhikool

Minu lemmikpuu

Minu lemmikpuu on tamm. Tamm on mu lemmikpuu seepärast, et ma tamme otsas väga tihti ronin ja mängin. Vahel mängin temaga puukulli. Puu otsas saan ma ka laulda. Vahel mängin ma seal nukkudega.

Ükskord, kui ma sõpradega puu otsas mängisin, tõmbas mu hea sõber puult oksa küljest. Et üles ronida. Ta tõmbas kõige nõrgemast oksast. Kraks! käis oksast läbi ja oksake murdus. Mul oli tõesti väga kahju ja ma nutsin väga, sest ta on mu lemmikpuu. Siis kasvas talle aastatega uus oks ja ma olin taas rõõmus.

Minu lemmikpuul on nimi ka. Ta nimi on Taam. Nüüd ma tean, et puud ei tohi murda. Pea meeles, et kui sinu endaga midagi juhtub ja sul on valus, nii on ka puul valus.

Mirjam Kaar, 2. kl,
Ala põhikool



Mari Sildnik, 2. kl,
Jõgeva ühisgümnaasium

Minu määnd

Kui olin kuuene, istutasin oma elu esimese puu. Selleks oli poolemeet-rine määnd. Istutatud sai see kodu ümbrusesse. Alguses pidin labidaga augu kaevama. Lõpuks sai auk valmis ja puu sisse pandud. Viskasin mulla puule ümber ja lippasin vett tooma. Vee valasin puu juurele. Kastsin puud iga päev. Nüüdseks on puu minust pikem. Loodan, et seda puud ei raiuta mitte kunagi maha.

Martin Tamm, 5. kl,
Tõrva gümnaasium



Õnne Laiakask, 5. kl,
Tõrva gümnaasium

Lendav taldrik

Kes meist ei teaks seda toredat mänguasja – lendavat taldrikut, mida on nii lahe suvisel päeval õues lennutada! Eriti tore on mängida taldrikuga, mille oled ise meisterdanud.

Lendava taldriku valmistamiseks läheb sul vaja paksemat paberit, kääre, liimi ja värve, millega taldrikut kaunistada.

Head meisterdamist!



Eva Mari Mabbov (8 a)



Gro Dagny Õitspuu (8 a)

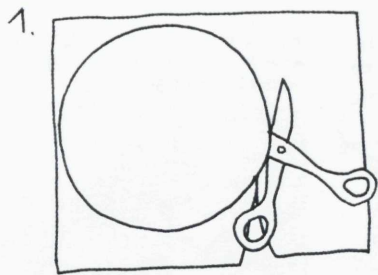


Mariann Jüriorg (8 a)

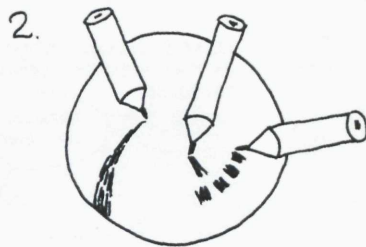


Mari Saviauk (8 a)

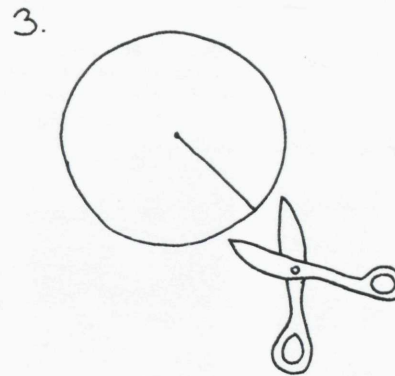
Meisterdamist õpetas MARI VIIK



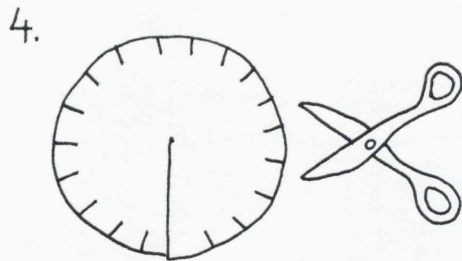
Joonista paberile ring ja lõika see välja. Nii saad paberist ketta.



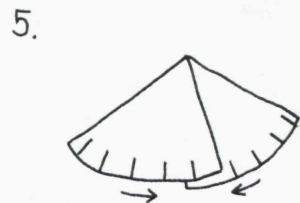
Kaunista ketas mustritega.



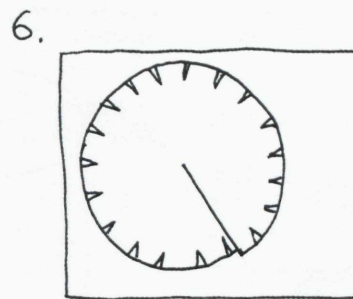
Tee ketta keskkohani sisselõige.



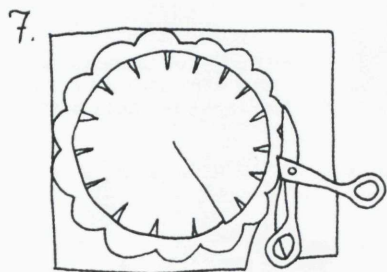
Lõika ketta serva pisikesed sälgud.



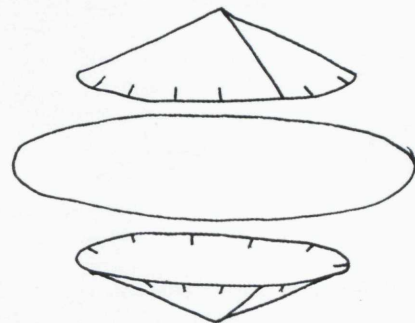
Liimi ketas koonuseks.



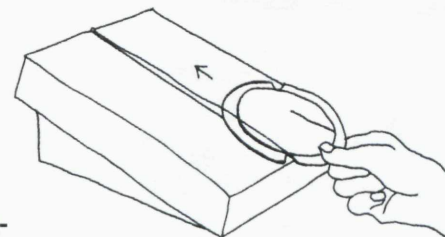
Pane sälgutatud serva alla liimi ja kleebi koonus teisele paberile.



Lõika mänuasjale laineline või sakiline serv.

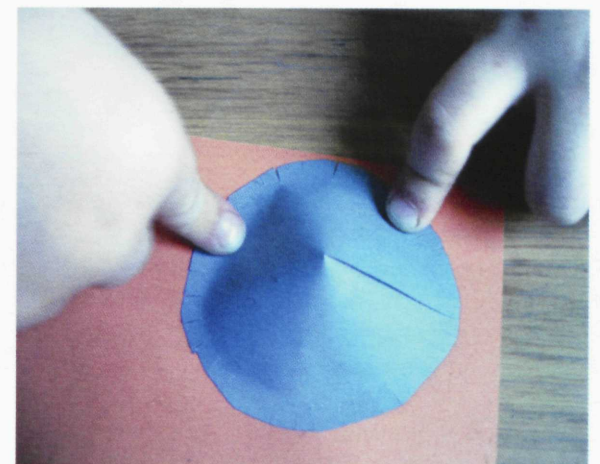
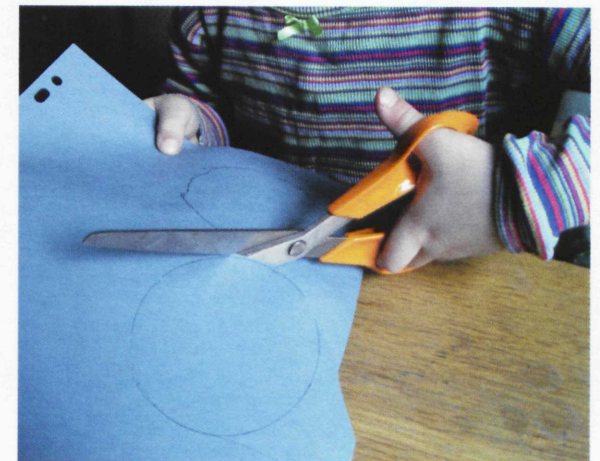


Lendava taldriku võib teha ka kahest koonusest.



Ongi valmis. Proovi, kuidas see lendab. Võid seda visata või kummirõnga abil lennutada. Kummiga lennutamiseks läheb sul vaja peenikest venivat kummirõngast, karpri ja selle kaant. Kinnita kummirõngas nõopnõela, kirjaklamb-

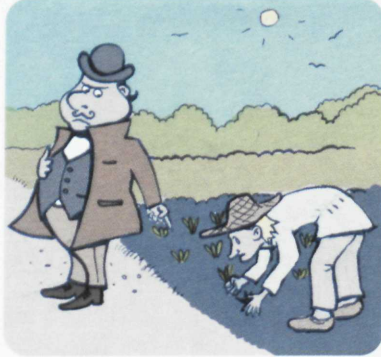
ri või teibiga karbikaane serva külge. Aseta karbi kaas viltuselt karbi najale. Nüüd saad lendavat taldrikut lennutada umbes nii nagu ragulkaga käbisid loobitakse. Tee sõbraga võistlus, kumma taldrik lendab kaugemale.



LIMONAAIDE

Üks kangeste halearmas ja õpetlik lugu

ÜHEL KAUGEL MAAL ELAS KORD ÜKS RIKAS MEES, KELLE JUURES TÖÖTAS VAENE MEES.



IHNE RIKAS ANDIS VAESELE TÖÖ EEST VAID SANDIKOPIKAID.



KORD TULISES VESTLUSHOOS HEITIS TA VAESELE HAJAMEESELSELT PALGAKS HOOPIS MÕNED SUHKRUTÜKID.



(MIDA TA PALDERJANIGA ÄGEDUSHOOGUDEL TARVITAS)

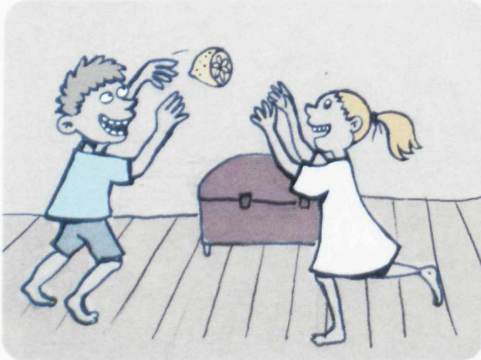
VAENE EI JULENUD MIDAGI KOSTA JA POETAS SUHKRUTÜKID OHATES TASKUSSE.



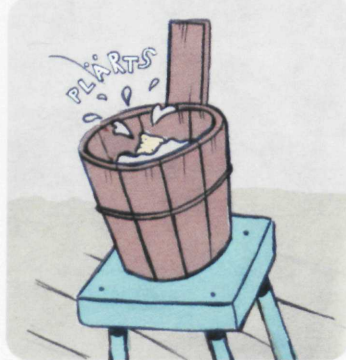
KUI TA KODUS JANU KUSTUTAMA KUMMARDUS, PUDENES SEEGI VÄHENE TEENISTUS PANGE.



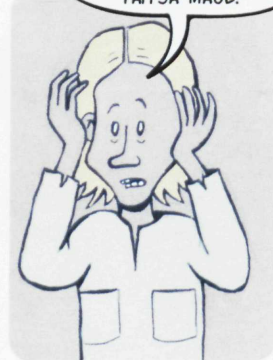
SAMAL AJAL MÄNGISID VAESE MEHE LAPSED POPULAARSET RAHVUSMÄNGU "SIDRUNIPALL".



MÄNGUTUHNAS LENDAS KA SIDRUN SINNASAMASSE PANGE!



MEIL POLE ENAM SUHKRUT EGA SIDRUNIT! ELU ON NÜÜD KÜLL TÄITSA MAGE!



KUI KÕIGE NOOREM POEG AGA PANGEST RÜÜPAS, AVASTAS TA SELLES ÜLIMALT MAITSA UUDISJOOGI.



LIMONAAD!



NII AVASTATIGI LIMONAAD JA VAENE MEES SAI SADA KORDA RIKKAMAKS KUI RIKAS MEES.

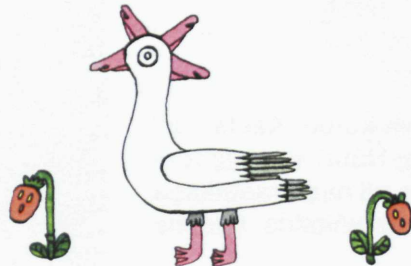
Joonistanud ELINA SILDRE

Mõista, mõista, mis see on?

1. Asine asukas, kivine kasukas.

2. Mind lugeda saab tagant, eest. Võin sülle võtta mitu meest. Kui aga mulle hoogu teed, näed kõrgelt ära maad ja veed.

3. Üks hani, neli nina.

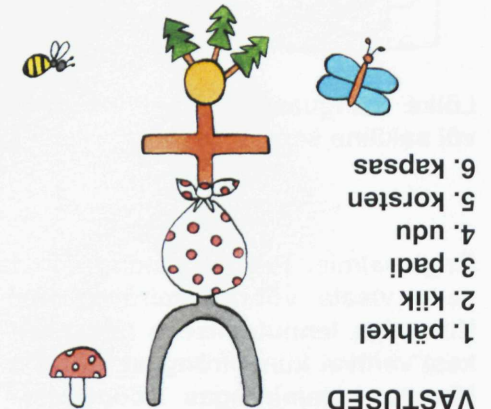


4. Loe mind eest või tagantotsast, ikka tõusen maalt ja metsast.

5. Seest must, alt punane, ümber ringi neli nurka.

6. Lipp lipi peal, lapp lapi peal, ilma nõela pistmata.

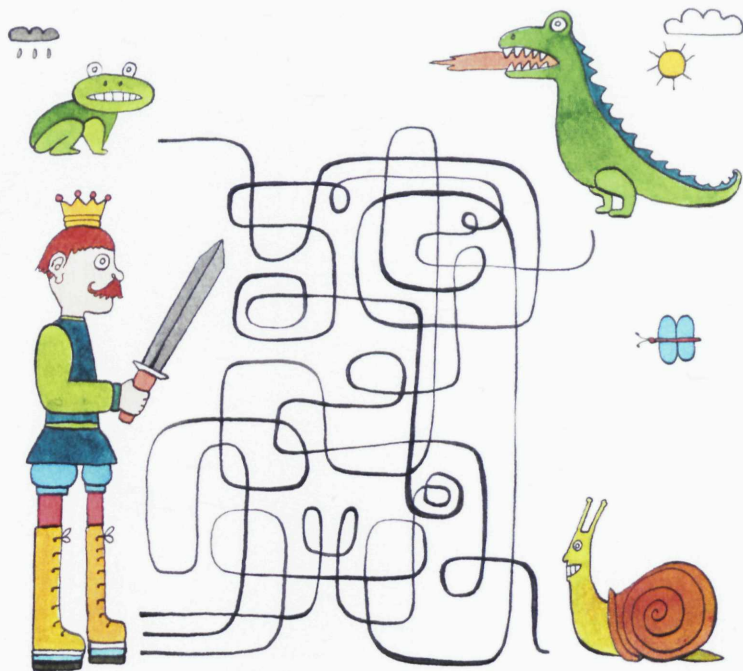
7. Hark all, paun peal, pauna peal rist, risti peal nupp, nupu peal mets.



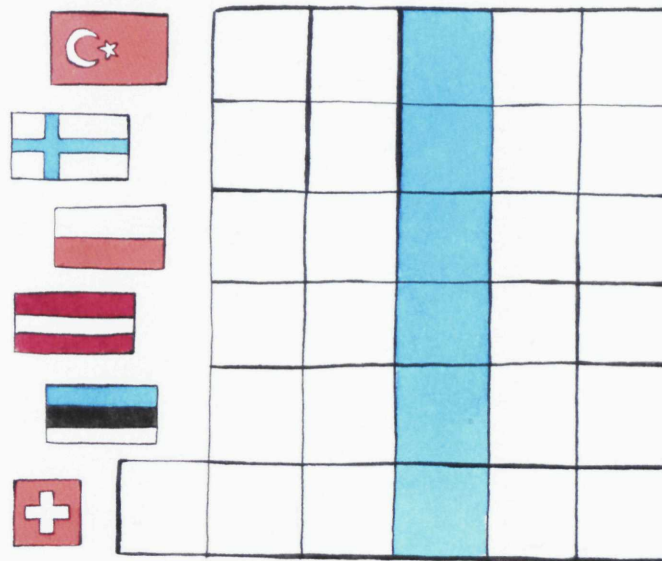
1. pähkeli
2. kiik
3. padi
4. udu
5. korsten
6. kapsas

VASTUSED

Joonistanud PIRET RAUD



Millist rada mööda jõuab kuningas lohe juurde?



Lahendades ristsõna, saad teada, millisel maal ka tänapäeval printsessid elavad.



Milline printsess suudles konna?

Joonistanud PIRET RAUD

SA Kultuurileht
lasteajakiri

TÄHEKE

Asutatud jaanuaris 1960.
Ilmub kord kuus.



Toimetuse aadress:
Roosikrantsi 6
10119 Tallinn
taheke@taheke.ee

Peatoimetaja
PIRET RAUD

Kunstiline toimetaja
PRIIT REA

Toimetuse telefon
6 463 697

Tähekest saab
tellida
otsekorraldus-
lepinguga

www.tellimine.ee
tel 6 662 535



**ESIKAANE
JONISTAS
INDRE
JAKŠTAITE**

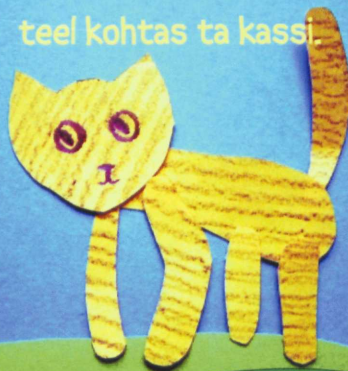
Mari marjul

Kristiina Rosina

Kord Mari läks marjule,



teel kohtas ta kassi.



Kass palus Marit,
et ta kaasa võiks minna.



Nad läksid koos
ja leidsid varsti palju
maasikaid.



Neist lendas mööda
liblikas.



Koos hakkasid nad
liblikat püüdma ja
mängima.



ja ei leidnud seda
enam üles.



Kuid ometi leidis
Mari marjul olles
endale uue tore sõbra
ja kadumaläinud
marjakorvi pärast
ta enam ei
nukrutsenucki.



Hiljem avastas Mari,
et nad olid maasikakorvi
mängides ära kaotanud



HIND 15 KROONI

ISSN 0134-2266



9 770134 226003